

ทดลองใจ

Warm eyes

ดวงตา
ซ่อนใจ

everyY

ทดลองใจ

Warm Eyes คอลงตาของเธอ

Warm Eyes ดวงตาของเธอ

Pillow_Mark เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2167-5

ภาพปก Shadow Pink

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

คนรวยๆ เคঁาคิดอะไรกันอยู่ บางทีคนไม่รวยก็ไม่ค่อยจะเข้าใจนักหรอกคะ ก็เหมือนกับ 'นารา' ที่ไม่เห็นจะเข้าใจเลยว่าทำไม 'เพลงพิน' มหาเศรษฐีสาวชาวไทย ที่อาศัยอยู่ในรัฐวอชิงตันถึงได้ยอมจ่ายเงินก้อนโตว่าจ้างให้เธอจดทะเบียนสมรสด้วย แค่เพื่อตัดการรบกวนจากผู้คน ถึงจะบอกว่าประเทศนี้คนเพศเดียวกันสามารถแต่งงาน กันได้ก็เถอะ แต่ไม่ว่ายังไงมันก็แปลกอยู่ดี

แต่อย่างที่บอกแหละคะว่านาราไม่จำเป็นต้องเข้าใจเพลงพิน แค่ทำตามหน้าที่ ตัวเองให้ดีที่สุดก็พอ ทว่านารามีความฝัน และในฝันนั้นแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยเผื่อที่ไว้ ให้ใครอีกคน บัดนี้ถึงเวลาที่เธอคิดว่าต้องทำตามฝันนั้นแล้ว เอาละสิ เงินก็จ่ายไป ตั้งเยอะ ใจก็เริ่มผูกพัน ที่สำคัญ...นาราคือ 'ดวงตา' ของเพลงพิน ใครละจะยอม เสียดวงตาตัวเอง

มหาเศรษฐีสาวจะตัดสินใจอย่างไรต่อไป ขอเชิญทุกท่านตามหาคำตอบได้ใน 'Warm Eyes ดวงตาของเธอ' นวนิยายที่จะมานิยามอีกความหมายของคำว่ารักให้กับ คุณค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

1

คุณเพลงพิน

ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา

ฉันเปิดประตูห้องนอนอันคุ้นเคยด้วยหัวใจที่หนักอึ้ง มีแต่ความกังวลเต็มอก เมื่อเข้าไปก็เห็นเจ้าของห้องนั่งหันหลังให้อยู่บนโซฟา ฉันเดินเข้าไปใกล้จากด้านหลังและพบว่าเจ้าตัวกำลังอ่านหนังสืออยู่

หนังสืออักษรเบรลล์...

เพราะฉันไม่ได้ควบคุมเสียงเท่าตัวเองตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ทำให้เจ้าตัวที่กำลังใช้มือลูบไล้จุดบนบนตัวหนังสือนั้นหยุดการกระทำของตัวเองลงก่อนจะร้องทัก

"นาวาเหรอ"

"คะ" ฉันส่งเสียงตอบก่อนจะเดินอ้อมไปยืนด้านหน้าเจ้าตัวทั้งๆ ที่ไม่จำเป็นเลย เพราะเธอไม่มีทางมองเห็นฉันอยู่แล้ว

"มีเรื่องอะไรหรือเปล่า" เธอจุดประกายรอยยิ้มของตัวเองออกมาจางๆ ถึงแม้เปลือกตาจะเปิดอยู่ตลอดเวลา แต่การมองเห็นนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิงสำหรับคุณเพลง

เพลงพิน มหาเศรษฐีสาวชาวไทยที่อาศัยอยู่ในรัฐวอชิงตัน ประเทศสหรัฐอเมริกาแห่งนี้ เธอร่ำรวยขึ้นมาเพราะได้รับมรดกจากบิดาและมารดาซึ่งเสียชีวิตไปนานแล้ว แต่เธอยังมีเหล่าคนรับใช้เก่าแก่ที่พร้อมจะดูแลเกือบทุกอย่างที่คุณเพลงพิเศษกว่าเศรษฐินีทั่วไปตรงที่เธอตาบอดสนิท และทั้งๆ ที่เธอควร

ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ แต่คุณเพลงไม่เป็นเช่นนั้นเลย เธอสามารถเดินไปไหนต่อไหนได้ราวกับคนปกติ มีความรู้ความเข้าใจในศาสตร์วิชาต่างๆ เป็นอย่างดี นิสัยก็โอบอ้อมอารี ใจดีเสียจนคนใจร้ายอย่างฉันต้องละอายใจทุกทีที่เธอทำดีกับฉัน และเพราะว่าเธอเป็นคนแสนดีแบบนี้แหละ พวกผู้ชายหลายคน มากหน้าหลายตาหลายรูปแบบถึงจ้องจะงาบ รวบหัวรวบหางผู้หญิงคนนี้เสียให้ได้

นั่นคือสาเหตุที่ทำให้ฉันต้องมาอยู่กับเธอที่นี่

"เราหย่ากันได้มั๊ยคะคุณเพลง"

"..."

พูดออกไปแล้ว! ฉันพูดออกไปจนได้!

ฉันได้พูดสิ่งที่ตัวเองต้องการออกไปเสียที แต่ดูเหมือนคุณเพลงจะไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับมาเลย สีหน้าเธอเรียบตึง ไม่บอกว่าคิดหรือรู้สึกอย่างไร ซึ่งฉันไม่ชอบเอาซะเลย

"ถ้าให้ถูก...เราแค่เผลอไปจดทะเบียนกันน่าจะจบแล้วมากกว่า"

"หมายความว่าไงคะ!?"

"เราไม่ได้แต่งงานกับนาราจริงๆ หรือ" คุณเพลงพูดจบก็แค้นหัวเราะออกมา

ส่วนฉันที่ยังงงๆ ได้แต่ทำตาปริบๆ ต่อคำพูดของเธอที่ไม่เข้าใจเลยสักนิด

"ใบทะเบียนสมรสที่เราปล่อยข่าวออกไปนั้นเป็นของปลอม"

"ฮะ!?" ฉันร้องออกมาทันทีที่รับรู้ความจริง คุณเพลงวางหนังสือลงที่โต๊ะไม้เล็กๆ ตรงหน้าก่อนจะลุกขึ้นยืน

"เราไม่ได้แต่งงานกันจริงๆ เพราะงั้นก็ไม่ต้องหย่า"

"..."

"นาราจะไปไหนเธอ"

น้ำเสียงเศร้าและอาทรของคุณเพลงทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดขอบกล ยิ่งเห็นใบหน้าของเธอที่ดูเดียวดายลงหลังจากฉันพ้นความต้องการของตัวเอง

ออกมาก็ยังรู้สึกผิด แต่ให้ทำอย่างไรได้ ฉันอยากจะมีชีวิตเป็นของตัวเองเสียที่ ไม่ใช่ซุกหัวอยู่ใต้ชายคาบารมีของคุณเพลงแบบนี้ตลอดไป ได้เวลาที่จะกลับเมืองไทยไปตั้งตนใหม่เสียที่

"นารากลับประเทศไทยค่ะคุณเพลง"

"ไม่อยากจะอยู่กับเราแล้วเหรอ" คุณเพลงเอ่ยที่เล่นที่จริงและแค้นยิ้มหัวเราะแห้งๆ เป็นท่าทางของคนที่ไม่สู้คนและกำลังพยายามโน้มน้าวอยู่ เธอคงรู้ว่ามันยากที่จะรั้งคนหัวรั้นอย่างฉันให้ทำสิ่งที่ตนไม่ได้ต้องการ

"นารอยากกลับบ้านค่ะคุณเพลง"

"แล้วพ่อนารล่ะ ไม่กลัวเขามาตามรวีเฮาเหรอ"

"อើ เขาได้เงินไปขนาดนั้น คงไม่มาตามยุ่งกับนารอีกแล้วล่ะค่ะ"

ฉันพุดจบก็มองหน้าคุณเพลงเพื่อขอคำตอบ แต่ลืมไปว่าเธอมองไม่เห็น จึงได้สูญหายใจเข้าออกลึกๆ รออีกฝ่ายตอบกลับมา สายตาเธอที่ดูเหม่อลอย และไม่มีจุดโฟกัสตลอดเวลา นั้นยิ่งทำให้ฉันยากจะคาดเดาว่าเธอรู้สึกอย่างไร

"ถ้านารได้กลับเมืองไทย นาราก็จะมีความสุขสินะ"

"ค่ะ นารอยากกลับบ้านจริงๆ" ฉันยืนยันอีกครั้งด้วยเสียงหนักแน่น คุณเพลงฟังจบก็พยักหน้า

"ได้ งั้นเราจะให้จาร์ตจองตั๋วเครื่องบินให้"

ฉันพ่นลมหายใจออกมาก่อนเบ้าเริ่ม รู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก สุดท้ายคำขอฉันก็สำเร็จจนได้ คุณเพลงเองก็คงได้ยื่นฉันถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ จึงเผยรอยยิ้มจางๆ ก่อนยื่นมือออกมาควานหาร่างของฉัน ฉันจึงรีบยื่นมือออกไปจับข้อมือคุณเพลงไว้ พอได้รับสัมผัสจากฉัน คุณเพลงก็รีบเอามือเกี่ยวแขนฉันไว้และลูบไปมา

"งั้นคืนนี้ก็เป็นคืนสุดท้ายที่เราจะได้นอนข้างๆ นารแล้วสิ"

บ๊ายบาย...ฉันจะร้องให้ออกมาจริงๆ แล้วนะ

ห้าเดือนก่อนหน้านี้

"เงิน! เงิน! เงิน!"

ฉันนั่งมองพ่อตะโกนคำนี้อย่างยินดีปรีดาและเต็มไปด้วยความเพ้อฝัน มาร่วมสิบนาทีแล้ว หลังจากที่เขาได้เห็นของดีบางอย่างบนหน้าหนังสือพิมพ์

เราสองพ่อลูกเป็นคนไทยในต่างแดนที่มีชีวิตไม่สวยงามเลยสักนิด พ่อฉันทำงานให้กับแก๊งโจรใต้ดินในรัฐออลิงตันแห่งนี้แหละ หน้าตาของเขาก็คือคอยส่งยาเสพติด ดูแลการรับเงินใต้โต๊ะตามจุดต่างๆ จากลูกค้าหรือพวกเหยื่อวัยรุ่นชั้นดี รวมถึงคอยรับซื้อของเถื่อนข้ามชาติอีก ตอนฉันเกิดมาแมกก็ทิ้งไปอย่างไม่ไยดี ฉันเลยเติบโตมาในสภาพที่ต้องติดสอยห้อยตามพ่อไปยังแหล่งกบดานของพวกโจรอยู่บ่อยๆ โตมาขนาดนี้ได้โดยไม่ถูกรุมข่มขืนซะก่อนก็ถือว่าบุญขนาดไหนแล้ว พ่อเคยเกิดไอเดียแบบชั่ววูบว่าจะส่งฉันไปเรียนหนังสือเหมือนกัน แต่แผนการนั้นก็ล้มพับไป เพราะเขาเอาแต่หาช่องทางที่จะได้เงินเข้ากระเป๋าทัวเองอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม

เพราะฉันเป็นผู้หญิงลึๆ แต่ไม่คิดจะทำงานผิดกฎหมาย พ่อเลยมักจะออกอาการรำคาญที่ฉันไม่ช่วยสนับสนุนการทำงานของเข ฉันเคยหนีออกไปจากบ้าน หวังจะไปขอให้สถานทูตช่วย แต่พอกับพรรคพวกก็มาตามจับฉันไว้ทัน เพราะกลัวว่าพวกตำรวจจะร่วมมือกับสถานทูตสาวมาถึงแก๊งใต้ดินที่พวกตนร่วมงานอยู่ สุดท้ายฉันก็ทำได้แค่หางานพิเศษทำบ้างเพื่อหารายได้ให้ตัวเอง และคอยดูแลบ้านให้เรียบร้อย บางทีก็ช่วยดูแลพวกลูกเล็กๆ ของเหล่าโจรใต้ดินพวกเดียวกับพ่อที่ไม่เคยคิดจะป้องกันหรือคุมกำเนิดแม้แต่ชนิด

จนกระทั่งวันหนึ่ง เราสองพ่อลูกได้เห็นชาวคอรัลมันส์เล็กๆ บนหน้าหนังสือพิมพ์

'ประกาศหาแม่บ้าน เงินเดือนดี จ่ายเงินเดือนงวดแรกให้ทันทีก่อนทำงาน 80,000 ดอลลาร์สหรัฐ หากพูดภาษาไทยได้จะพิจารณาเป็นพิเศษ'

สำหรับพ่อมันอาจจะเป็นช่องทางในการหาเงินก้อนยักษ์ แต่สำหรับฉันมันคือ...

โอกาส...ที่จะไปจากที่นี่

"เงิน! เงิน! เงิน!" หลังจากเห็นประกาศนั้นพอก็เดินไปเดินมาในห้องสี่เหลี่ยมขนาดเล็กที่เป็นบ้านของเรากลางตะโกลนอยู่แบบนั้นนานสองนาน ส่วนฉันก็ทยอยเก็บข้าวของบางส่วนที่ตัวเองพอจะติดตัวไปได้ใส่กระเป๋าเป้เตรียมไปเสนอตัวกับเจ้าของข้อความในคอลัมน์นั้น

"แกเก็บของจะไปไหน"

ฉันถอนหายใจใส่คนที่มองเห็นเงินเป็นทุกอย่างเหมือนการศึกษาประสบการณ์ และไหวพริบ จนดูไม่ออกว่าฉันกำลังจะไปไหน

"ก็ไปหาคนที่ประกาศหาแม่บ้านนี่ไง เอาแต่ยื่นตะโกลนเงินๆ อยู่แบบนี้ เดี๋ยวก็มีคนอื่นมาสมัครชิงตำแหน่งไปหรอก"

ฉันกลอกตาใส่พ่อตัวเองอย่างแข็งอารมณ์ คงจะมัวแต่ฝันหวานถึงเงินแปดหมื่นดอลลาร์จนลืมนึกไปมั้งว่าคนอื่นเขาก็ต้องสนใจเงินก้อนนี้เหมือนกัน

"เออใช่วะ แกพูดถูก! จั๊นไปกันเลย!"

พูดจบพอก็รีบไปคว้ากุญแจมอเตอร์ไซค์คู่ใจและวิ่งนำหน้าฉันออกไปจากห้อง ฉันยืนมองห้องของตัวเองอีกครั้งเป็นการส่งท้าย ถ้าได้รับเลือกฉันก็จะไม่ต้องกลับมาเยียนนรกขนาดย่อมๆ นี้อีก แต่ถ้าไม่ได้รับเลือก ฉันก็จะกลับมาหามันอีกครั้ง

เราสองพ่อลูกซ่อนมอเตอร์ไซค์คู่ใจตรงดิ่งไปยังที่อยู่ตามที่คอลัมน์นั้นบอกไว้ แล้วเราก็มາจอดรถที่หน้าตึกแถวแห่งหนึ่ง เป็นตึกที่ดูหรูหราไม่เบาเลยละ ฉันอ่านที่อยู่บนคอลัมน์ที่ตัดมาจากหน้าหนังสือพิมพ์อีกครั้งเพื่อให้แน่ใจก่อนจะเดินไปเคาะประตู แต่พอก็เดินเข้ามาดันให้ฉันไปยืนอยู่ข้างหลัง

"เดี่ยวๆ จั๊นไปเคาะเอง"

"ทำไม" ฉันไม่เข้าใจ

"การพบกันครั้งแรกก็ต้องทำให้ดูเป็นพ่อที่อบอุ่นและดูแลลูกสักหน่อยเข้ฉันต้องเคาะประตูให้แก แล้วยก๋ค่อยๆ โอบแกเดินเข้าไปในบ้านด้วยความรัก"

ฉันยืนแบ่ปากให้กับสิ่งที่พ่อคิด สภาพเราสองคนที่เหมือนพวกอันธพาลได้ดินหอมช่อแบบนี้แหละจะมีความรักความอบอุ่นกับเขาด้วย ถ้าคิดจะ

เสแสร้งจริงๆ ต้องทำการบ้านมาดีกว่านี่ละคะคุณมาร์ค ไม่ใช่มาคิดสดเอาหน้าประตูบ้านเขาแบบนี้

"สวัสดีครับ"

พอประตูเปิด เราก็พบพ่อบ้านวัยประมาณสี่สิบปีออกมาต้อนรับ เขาอยู่ในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มสะอาดสะอ้านและมองพวกเราด้วยสายตาที่เป็นมิตร

"เอ่อ...ผม...ผมพาลูกสาวมาสมัครงานตามในคอลัมน์เนี่ยอะ"

พ่อเอามือจิ้มๆ เจ้าคอลัมน์หนังสือพิมพ์ที่เพิ่งแย่งไปจากมือฉันเมื่อกี้

"อ้อ เชิญเข้ามาได้เลยครับ"

หลังจากพ่อบ้านรับทราบจุดประสงค์ของการมาเยือนแล้ว เราทั้งสองคนก็ถูกเชื้อเชิญให้เข้ามาในตัวตึก ด้านในตึกถูกตกแต่งไว้เป็นเหมือนบ้านที่พักอาศัย ฉันกับพ่อเดินตามคุณพ่อบ้านเข้าไปโดยลืมนมองทางอย่างสิ้นเชิง เพราะมัวแต่ตื่นตาพะเนื่อมองดูความสะอาดสะอ้านและการตกแต่งอันหรูหราของตึกแถวหลังนี้

"ผมชื่อจาเร็ดครับ เป็นพ่อบ้านที่ดูแลคุณเพลงพิน ยังไงขอสอบถามเพื่อให้แน่ใจหน่อยนะครับ ไม่ทราบว่าคุณสองคนเป็นคนไทยใช่ไหมครับ"

"ใช่ครับ/ใช่ค่ะ" ฉันกับพ่อตอบเป็นภาษาไทยพร้อมๆ กันทันที คุณจาเร็ดอมยิ้มนิดหน่อยก่อนจะเดินนำเราเลี้ยวเข้าไปที่ด้านใน แล้วเราก็พบกับคู่แข่งอีกประมาณหกเจ็ดคนที่ต่างหันมามองพวกเราผู้มาใหม่อย่างพร้อมเพรียง

คนที่จะเป็นเจ้านายฉันชื่อเพลงพินนั่นแหละ ชื่อเพราะจัง...

ทุกคนแต่งตัวเรียบร้อยสะอาดสะอ้านกันมาก บางคนฉันนึกว่าแต่งตัวไปสมัครสอบเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินด้วยซ้ำ แล้วดูสภาพฉันสิ... เสื้อหนังเก่าๆ กางเกงยีนขาดๆ รองเท้าผ้าใบลุยๆ คงจะได้นางนี้หรือหนะ

"นี่ ทำไมแกไม่เปลี่ยนชุดมาซักหน่อยก่อนออกมาวะ"

"พ่อเคยให้เงินหนูไปซื้อเสื้อผ้าด้วยหรือ"

ฉันตอบกึ่งตัดพ้อโดยไม่มองหน้าอีกฝ่าย พ่อได้แต่พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ อย่างขัดใจ ช่วยไม่ได้ ถ้าพ่อหัดดูแลฉันให้ดีกว่านี้ตั้งแต่แรกก็คงจะไม่ต้องมานั่งหงุดหงิดแบบนี้หรอก

"ไม่ทราบว่าคุณสุภาพสตรีชื่ออะไรครับ" คุณจาเร็ดคนเดิมเดินเข้ามาสอบถามฉัน

"หนูชื่อนาราคะ"

"พอดีผมเข้าไปรายงานคุณเพลงพินว่ามีผู้มาสมัครเพิ่ม คุณเพลงพินอยากเจอคุณนาราก่อนนะครับ"

ว่าแล้วฉันก็ถูกเชิญให้เดินตามคุณจาเร็ดไปตามโถงทางเดิน โดยมีเสียงตะโกนเชียร์ของพ่อดังตามมาจากด้านหลัง ช่วยสร้างความอับอายให้ฉันเป็นอย่างดี

ฉันถูกคุณจาเร็ดพามาที่ห้องด้านในซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าห้องที่ฉันอาศัยอยู่กับพ่อสักสองเท่าได้ ภายในเป็นห้องโล่งๆ มีชั้นวางหนังสือที่ถูกแกะสลักอย่างดีจัดอยู่ที่ผนังห้อง มองตรงไปก็เห็นหญิงสาวคนหนึ่งนั่งรออยู่ ยิ่งฉันเดินเข้าไปใกล้ๆ ก็ยิ่งเห็นใบหน้าอีกฝ่ายชัดเจนขึ้น เธอสวยใช้ได้เลย...

ไม่ใช่แค่ใช้ได้สิ สวยระดับเป็นนางเอกละครโทรทัศน์ได้เลยล่ะ
นี่แหละเธอคุณเพลงพิน...

คุณจาเร็ดให้ฉันเดินเข้ามาในห้องคนเดียว ส่วนตัวเขาก็ผล่อออกไปไหนไม่รู้ ฉันยืนเก้ๆ กังๆ นิดหน่อยอยู่ตรงหน้าเธอ เพราะคุณเพลงพินไม่ยอมมองฉันสักที ใบหน้าเธอตั้งตรงมาหาฉัน แต่แววตาเธอดูเหมือนลอยซอบกลฉันไม่สามารถจับจุดได้เลยว่าเธอมองอะไรอยู่กันแน่

"สวัสดีค่ะ" ฉันลองทักเพื่อหยั่งเชิงดู จะไม่ทักทายก่อนก็ดูเสียมารยาทไปหน่อยมั้ง แต่พอฉันทักออกไป เธอก็ยิ้มและเริ่มพูดออกมาบ้าง

"ขอโทษที่ ไม่รู้ว่ามีใครมายืนอยู่ตรงหน้าด้วย แถมไม่พูดไม่จาอะไรก็เลยไม่ได้ทักทายอะไรออกไปนะ"

"..." ฉันไม่เข้าใจที่เธอพูดเท่าไร แต่ก็ตอบกลับไปสั้นๆ "ค่ะ"

"ตอนแรกนึกว่าจาเร็ดมายืนนะ ชื่ออะไรเธอเรา"

"นาราคะ"

ฉันตอบพร้อมกับประตู่ห้องด้านหลังที่เปิดออกอีกครั้ง คุณจาเร็ดเดินเข้ามาและยืนกระดาศอะไรบางอย่างให้คุณเพลงพิน ฉันแอบมองเนื้อหา

ในนั้นก็พบว่ามันเป็นกระดาษเปล่าๆ ที่มีจุดศูนย์กลาง อยู่เต็มไปหมด

คล้ายกับอักษรอะไรบางอย่างที่ฉันเคยเห็นมาก่อนเลย

อักษรเบรลล์...

ผู้หญิงคนนี้อาบน้ำหรือห่อหรือ!

"รายชื่อผู้มาสมัครวันนี้ทั้งหมดครับ สามคนด้านบนผมติ๊กไว้แล้วว่า
คุณเพลงไม่เอาละครับ" จาเร็ดคุยกระซิบกระซาบกับคุณเพลงพินเล็กน้อย
แล้วก็ขอตัวออกไป ประตูถูกปิดลง เหลือแต่ฉันกับคุณเพลงพินอีกครั้งหนึ่ง

"คุณเพลงพินมองไม่เห็นหรือคะ"

ฉันถามไปแบบนี้จะเสียมารยาทมั้ยนะ แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ได้โกรธ
อะไร กลับยิ้มหวานออกมา

"ใช่ คิดไม่ถึงล่ะสิ"

"ก็...นิดหน่อยค่ะ" ฉันหัวเราะแห้งๆ

"ขอโทษนะ คุณอายุเท่าไร"

"ยี่สิบสามค่ะ"

"เด็กกว่าเราสามปีสินะน้องสาว" เธอพูดเล่นกับฉันอีกแล้ว ดูเป็นคน
สบายๆ กว่าที่ฉันคิดไว้แฮะ "บอกจุดประสงค์การมาของคุณหน่อยสินะ"

"เอ่อ..."

"เราขอความจริงที่สุดนะ เมื่อเข้าคนที่มาสมัครเกือบทุกคนพยายาม
พูดเหตุผลอะไรไม่รู้ใส่เราเต็มไปหมด มันเกินจริงแล้วก็ทางการมากเกินไป
เราไม่ชอบ" คุณเพลงพินออกตัวเสียงเข้มขึ้นมาหน่อย คาดว่าเมื่อเข้าผู้สมัคร
คนอื่น ๆ ที่มาก่อนหน้าฉันคงทำเธออารมณ์เสียน่าดู

ฉันสูดหายใจลึกๆ ก่อนจะถามย้ำอีกครั้ง

"คุณเพลงพินอยากทราบความจริงที่สุดใช่ไหมคะ"

"ใช่ ขอแบบที่เป็นความจริงที่สุด"

"นาราไม่อยากจะอยู่กับพ่อค่ะ"

"..."

"นารายากมีชีวิตที่ดีกว่านี้ ทุกวันนี้นาราต้องอยู่กับยาเสพติด การฟอกเงิน

การโกง และการสร้างความเดือดร้อนมากมายให้กับผู้คนตามท้องถนน นาราเกลียดมันและไม่มีใครช่วยนาราได้ ถ้าเป็นไปได้ นารายากกลับเมืองไทยด้วยซ้ำ ไปตั้งต้นชีวิตใหม่ แต่ตอนนี้สิ่งที่นารายากทำมากที่สุดคือหยุดใช้ชีวิตแบบหมาข้างถนนแบบนี้สักที"

ฉันทุดออกไปจนจบ ส่วนคุณเพลงพินก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับมา เราสองคนเข้าสู่ภาวะความเงียบที่แสนอึดอัดอีกครั้งหนึ่ง

"ถ้างานที่เราจะให้นาราทำไม่ใช่งานแม่บ้านละ"

"..."

"จริงๆ ตามประกาศในหนังสือพิมพ์นี่จะเป็นเรื่องโกหก เราอยากจะเป็นคนคุยรายละเอียดกับผู้สมัครที่เราถูกใจเองมากกว่า ก็เลยลงประกาศไปก่อนว่าเป็นแม่บ้าน จะได้เรียกคนมาได้เยอะๆ"

"ขอแค่มันไม่ใช่งานเกี่ยวกับยาเสพติด คำอาวู ของเถื่อน หรืออะไรแบบนั้นก็โอเคหมดล่ะค่ะ"

ฉันทอบออกไปอย่างไม่ยี่หระ นั่นทำให้คุณเพลงพินยิ้มที่มุมปากขึ้นมา ฉันทอมองในแง่ดีว่าเธอกำลังถูกใจฉันอยู่จะได้มั้ยนะ

"ตัวนาราก็คงจะไม่ได้เป็นที่ถูกใจคุณมากหรอก คือ...ถ้าคุณมองเห็นแล้วได้เห็นการแต่งตัวของฉันเทียบกับคนอื่นคุณก็คงไม่ชอบหรอกค่ะ แต่เวลาฉันทำอะไรแล้วฉันก็จริงจังนะ"

เพราะไม่เคยถูกสอนว่าการพูดจาหวานล่อมให้ทำงานมันทำยังไง ไม่เคยถูกอบรมว่าพูดอย่างคนมีมารยาทดีต้องพูดแบบไหน ที่ฉันทำเป็นก็แค่พูดตรงๆ ออกไปอย่างที่เราคิดแม้จะเก๋ๆ กังๆ บ้าง อย่างสรรพนามที่ใช้เนี่ย...จะฉันหรือจะนาราดีวะ

"ได้มาดูแลคุณเพลงพินที่มองไม่เห็นให้อยู่สะดวกสบายขึ้นก็ดูเป็นงานที่ไม่เลวนะค่ะ"

ฉันควรจะหยุดพูดสักทีมั้ง แต่ละประโยคที่ออกมาไม่เข้าท่าทั้งนั้นเลย

"งานที่นาราต้องทำจริงๆ มันไม่ยากขนาดนั้นหรอก"

คุณเพลงพินหัวเราะในลำคอก่อนจะเอাপากกาที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมาขีด

จุดเล็กๆ ที่อยู่บนกระดาดใบนั้น ถ้าให้เดา มันคือชื่อฉันเอง

"แล้วจะติดต่อกลับไปนะ"

และเพราะคุณเพลงพินบอกว่าจะติดต่อกลับมา ทำให้พ่อฉันอารมณ์เสีย ยกใหญ่เพราะใจร้อนอยากได้เงินมาก จนพานึกไปเองว่าคุณเพลงพินจะประกาศผลทันทีว่าผู้ที่ได้รับเลือกคนนั้นเป็นใคร และดูเหมือนพ่อจะคิดเข้าข้างตัวเองสุดๆ ว่าคนคนนั้นจะต้องเป็นฉัน

"แกต้องได้รับเลือกนะ ฉันอยากได้เงินนั้น"

พ่อพูดประโยคนี้ใส่ฉันเป็นครั้งที่ร้อยได้แล้วในตลอดสามวันหลังจากไปสัมภาษณ์ คิดแล้วก็เสียใจไม่น้อย ฉันเป็นลูกแท้ๆ แต่พ่อกลับไม่ต้องการฉันเลยแม้แต่นิด

แต่เอาจริงฉันก็ไม่ใช่ที่ต้องการตั้งแต่เกิดอยู่แล้ว จะมานั่งเสียใจอะไรตอนนี้กันนะ

"อ้อ ถ้าแกได้ไปอยู่กับยายเศรษฐีนั้น ฉันหวังว่าแกจะไม่เอาเรื่องที่ผมทำอะไรผิดกฎหมายไปบอกพวกตำรวจละ"

"พ่อก็หยุดทำสิ จะได้จบเรื่อง"

"ไม่"

คำตอบจากพ่อทำให้ฉันถอนหายใจออกมาเบาๆ อย่างเอือมระอา

ก็อก ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉันไม่คิดอะไรมาก เดาเล่นๆ ว่าไม่กลอเรียกันคี่คงเอาลูกสาวมาทิ้งไว้ให้ฉันเลี้ยงระหว่างหล่อนออกไปช่วยสามีคนที่ลืบล้วน กัญชาขาย

"ฉิบหายละ นารว เราต้องหนี!" พ่อพูดขึ้นมาหลังจากไปส่งตาแมวที่ประตู

"อะไรกันล่ะ ไครมา" ฉันผลักพ่อที่ทำท่าตื่นตูมออกไปให้พ้นทางแล้วไปดูที่ตาแมว ก่อนจะพบว่านอกประตูเป็นชายผิวดำร่างยักษ์สองคนซึ่งฉันพอคุ้นเคยอยู่บ้าง

"ดอมกับไมค์นี่ จะหนีทำไม นั่นเพื่อนเรานี่" ฉันทำท่าจะเปิดประตู แต่พอก็ก็นั่งมือไว้

"ฉันแอบขโมยเงินมันมา"

"ว่าไงนะ!?"

"อย่ามายุ่งชื่อบ๊อสสิวะ ไปเปิดหน้าต่าง จะได้เตรียมหนี"

"ไอ้มาร์ค! ฉันรู้แหละว่าแกอยู่ข้างใน เปิดประตู!"

ดอมที่อยู่ด้านนอกตะโกนขึ้นมา น้ำเสียงดูไม่พอใจเท่าไร ฉันเดาว่าเขารู้เรื่องที่พ่อขโมยเงินมาแน่ๆ ระหว่างนั้นพอก็รีบหย่อนกระเป๋าเป้ของตนออกไปที่ตะแกรงเหล็กนอกหน้าต่างอย่างรีบร้อน

"ไอ้มาร์ค!"

คราวนี้เป็นเสียงของไมค์บ้างพร้อมกับการทุบประตูห้องที่แรงขึ้นทุกทีๆ ไมค์ที่ฉันรู้จักขึ้นชื่อว่าเป็นหนุ่มฉวยโอกาสผู้ใจเย็นและมีอารมณ์ขัน แต่คราวนี้เขาสบกซื่อพ่อของฉันด้วยความโกรธจัด นั่นหมายความว่าความมาของทั้งสองไม่เป็นมิตรแน่นอน

"เอาเงินฉันคืนมานะไว้อย่ามาร์ค!"

"ที่พ่อต้องการเงินเยอะๆ จากคุณเพลงนี่คือเพราะอะไรกันแน่เนี่ย!"

ฉันถามพ่ออย่างเคืองใจขณะช่วยเขาปีนออกไปนอกหน้าต่าง

"หยุดพูดแล้วตามฉันมา!"

โครม!

แต่ดูเหมือนจะสายไป ประตูห้องของเราถูกพังเข้ามาพร้อมกับการปรากฏตัวของชายร่างยักษ์สองคนที่ก้าวฉับๆ เข้ามา กลืนอายุโทสะของทั้งสองลอยมาเตะจมูกฉันอย่างแรง

"คิดจะหนีเหรอ!"

มือใหญ่หนาของไมค์กระชากร่างฉันที่กำลังเกาะลูกกรงเตรียมจะหนีตามพ่อกลับเข้ามาจนกระแทกกับพื้นห้อง ฉันร้องครางออกมาเพราะเจ็บก้นกบ พอมองไปที่หน้าต่างก็ไม่เห็นพ่อแล้ว ฉันรีบลุกขึ้นและสะดุ้งออกไปด้านนอกหวังลึกๆ ว่าพ่อจะกลับเข้ามาช่วยฉันขณะที่ไมค์กับดอมพากันสับสนว่าไม่หยุด

"พ่อเธอไปไหน นาร่า!"

"ฉันไม่รู้ ฉันก็เพิ่งรู้เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนว่าพ่อขโมยเงินพวกนายไป"

ฉันพยายามตั้งสติและพูดกับสองคนนี้ให้รู้เรื่องมากที่สุด แต่ดูท่าทางจะไม่มีเป็นผลเมื่อทั้งดอมและไมค์ต่างยกกรายเข้ามา ฉันได้แต่ถอยหลังเข้าหาผนังห้องไปเรื่อยๆ

"อย่ามาโกหกฉันนะนาร่า" ไมค์กัดฟันกรอดและมองหน้าฉันอย่างคาดโทษ

"อย่า-โกหก-พวกเรา!" แต่ดอมกลับรุนแรงกว่า เขาบีบคอฉันอย่างแรง เสียงจ่นเสียงเสียดลอดออกมาแทบไม่ได้

"มะ...ไม่...ไม่รู้" ฉันดันพล่าน พยายามทั้งจิตดีและหยิกมือของดอมให้ปล่อยล้าคอฉันซะ

"พวกเราไม่อยากร้ายเธอเลยนาร่า"

ไมค์ยิ้มหวานออกมาและส่ายหัว ปกติฉันชอบรอยยิ้มเวลาเขาปล่อยมืออเมริกันงูๆ ไล่ฉัน แต่วันนี้มันไม่ใช่

"ยังงี้พ่อเธอต้องกลับมาจับเธอแน่"

"ใช่" ดอมเองก็เห็นด้วยกับไมค์ "เราต้องทิ้งรอยแผลไว้สักหน่อย ให้ไอ้มาร์คมันรู้ว่าอย่ามาแหย่เงินของเราอีก"

"อย่านะ..." ฉันตัวสั่นเมื่อดอมชักมีดเล่มเล็กออกมา

"โธ่สาวน้อย ฉันไม่ทำให้เธอเลือดออกหมดตัวหรอก"

เพียะ!

แรงกระแทกจากฝ่ามือของไมค์ทำให้ร่างฉันกระเด็นลงไปในอนบนพื้น พร้อมกับอาการชาวบที่แสบซ่า ฉันพยายามพุงสติดตัวเองให้ดีแล้วเงยหน้าขึ้นมา หวังต่อรองขอชีวิตจากทั้งสองคนตรงหน้า

"นี่คือคำเตือนจากฉัน ตานายแล้วดอม" ไมค์บ้วนปากไปหาดอมที่ยังคงถือมีดเล่มเล็กของตนและเริ่มยื่นเข้ามาใกล้ฉัน

"หยุดนะ!" เสียงของใครบางคนที่ฉันเคยได้ยินมาก่อนดังมาจากหน้าประตู ฉันพยายามปรือตามอง แล้วก็เห็นร่างของจาเร็ดยืนถือปืนกระบอกเล็ก

เล็งมาทางหนุ่มผิวสีทั้งสองคนอยู่ ดอมลตมิดลงไว้ข้างตัวก่อนจะหันมาหาไมค์

"ไถ่แก้มอมแห่งนี้ใครวะ"

"วางมิดแกลงแล้วไปซะ อย่าให้ฉันต้องยิง"

"โฮะ ไถ่แห่งนี้หาเรื่องใส่ตัวซะแล้ว" พุดจบดอมก็กระโจนใส่จาเร็ดทันที พ่อบ้านของคุณเพลิงผืนเดียวการทรงตัว ไมค์เองก็ตะลึงเข้าไปเช่นกัน ทั้งสามคนยังคงตะลุมบอนกันไม่หยุด แต่ดูเหมือนจาเร็ดจะมีทักษะการป้องกันตัวบางอย่าง เขาใช้ศอกกระแทกร่างไมค์อย่างแรงจนอีกฝ่ายลงไปกองกับพื้น ฉันที่เป็นเพียงตัวช่วยเดียวของจาเร็ดรีบคว้าโต๊ะไม้เล็กๆ ที่อยู่ตรงหน้าโซฟาในห้องขึ้นมา ก่อนจะเงื้อขึ้นและฟาดใส่ดอมอย่างแรง

แหล่ะ ต่อให้ตัวใหญ่แค่ไหน เจอแผ่นไม้หนาๆ เข้าไปก็ต้องจุ๊กเอา อยู่บ้างละ ดอมสลบไปแล้ว เหลือแต่ไมค์ที่ยังมีสติอยู่แต่ก็ยังคงนอนโอดครวญอยู่ที่พื้น

"ปล่อยเขาจาเร็ด" ฉันเข้าไปคว้าแขนจาเร็ดไว้ก่อนที่เขาจะลงมือทำร้ายไมค์อีกครั้ง "เขาเป็นเพื่อนฉัน"

ดูเหมือนคำพูดฉันจะทำให้ไมค์ชะงักและเงยหน้าจากพื้นขึ้นมามองฉัน

"ฉันไม่รู้ว่าคุณจะหนีไปอยู่ที่ไหน หวังว่าพวกนายจะตามหาเขาให้เจอ แต่เรื่องระหว่างฉันกับเขา เราจบกันแค่นี้แหละ"

"..."

"ลาก่อนไมค์ นายเป็นเพื่อนที่ดีของฉันนะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621675.html>